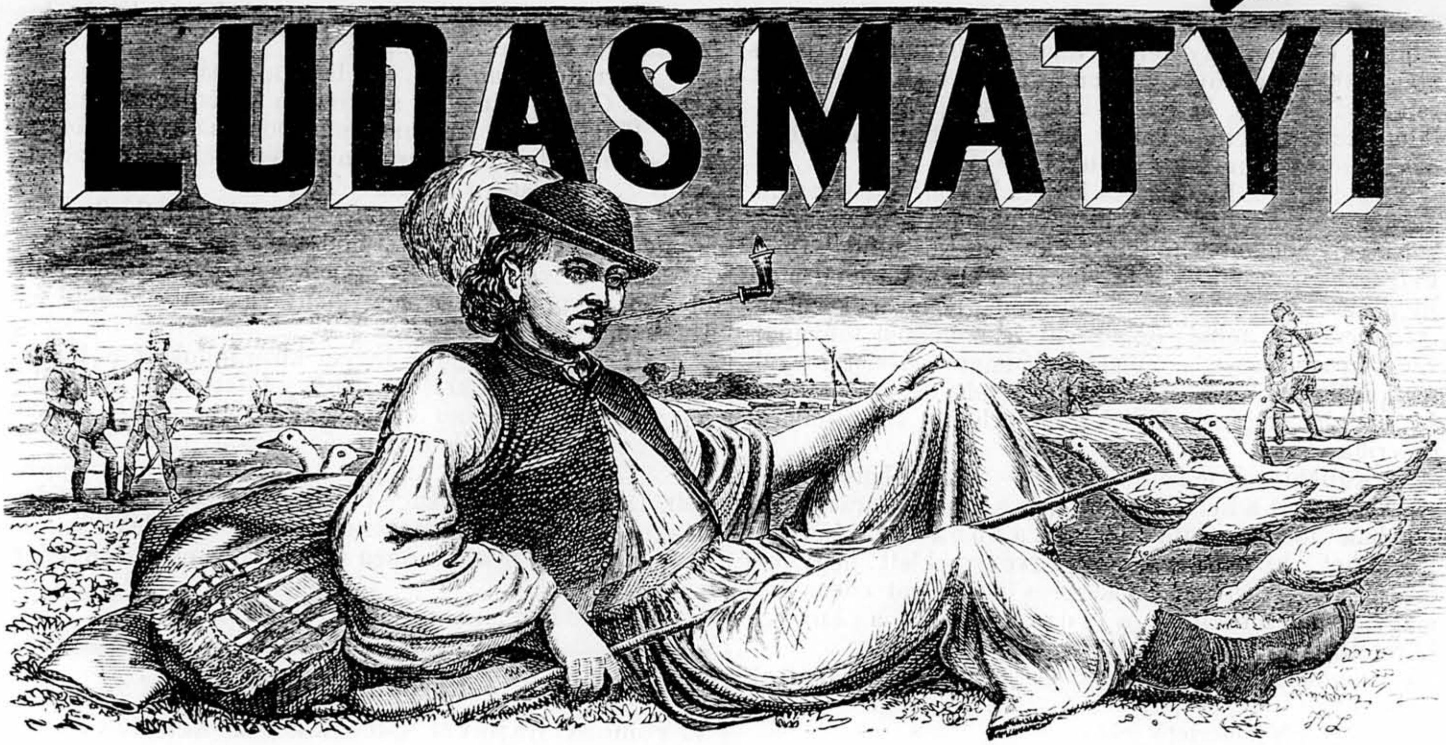

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, márt. 8. 1868. 10. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Pecsovics celebritások álbuma.

I.

Nr. 1. E szomoru alaku lovag született törvényhozó, ennélfogva a mágnásfajhoz tartozik.

II.

Nr. 2. E reverenda nyájas olvasó! a közösügyes Eldorádó egyik főpásztora! és a quóta keresztes vitéze!

S mily nemes . . . mily hősi példa ez
Egy hadseregnek ? mely szerinte hát . .
Szadovánál harmad évek előtt
Oly hősileg védte Ausztriát ?

Ó ti hősök ! — kiknek erébe még
Az ős lovagvér mostan is buzog . . .
Lelkemre . . . ily vitéz tettek után
Lehetetlen el nem pirulnotok.

S ti itt amott, — kik a kibékülést
Mindekkorig híven vezérlitek, —
Az ily sértő önkényes példákra —
Jó lenne tán kissé figyelnetek ?

S azon lenni . . hogy többé ily eset
Kibékülésünk e fényes (?) korát
Ne diszitse . . . s ne hozza ránk ujra . . .
A gyülölet és boszu ostorát.

ANTIPÁTER.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Na Mihály gazda! ógy legyek rügthün bécsi dulegatyussá vagy akhár khirályi fiskossá, a mint nem hittem, hogy az eskhüdtszék elitélje Büszürményit.

Mihály. Na lássa szomszéd ! én meg mihelyt végig pillantottam az esküdtszéki tagokon,s láttam hogy a tizenkettő közül csak egygyen volt magyar nadrág, — a többi tizenegygyen pedig bő közösügyes bugyogó, mindgyárt tudtam én hányat ütött az óra — s hogy elverik szegény Böszörményin a port a magas kormány és a királyi fiskus örömére. És én lássa szomszéd fogodni mernék abba a 2000 frtba a, mit Böszörményinek sohasem kell megfizetni, hogy az az egyetlenegy magyar nadrágu esküdtszéki tag nem találta Böszörményit bünösnek Egyébiránt én azt hiszem szomszéd ! hogy a hétszemélyes tábla megváltoztatja az esküdtszék itéletét.

Iczik. Hogy hogy Mihály gazda.

Mihály. Hát ugy la . . . hogy most legközelebb is megsemmisitette az esküdtszék itéletét, mivel a tanuk kihallgatása nem történt meg törvényszabta módon. A Böszörményi perében is az az eset forog fenn, hogy betegsége miatt, a tárgyalásra meg nem jelenhetvén — nem védheté magát ; és ez elég ok arra hogy a hétszemélyes tábla az esküdtszék itéletét megsemmisittse. De ha azt nem teszi is — tudja szomszéd mit mondok én ?

Iczik. Nus hát mit mund khend ?

Mihály. Azt hogy Budán nem sokára nagy keresztelő lesz . . . s ennek az örömünnepére legalább lesz kit megamnestiázni, mielőtt még Böszörményinek az üllői kaszárnyában adnának szállást.

Iczik. Nü nü Mihály gazda . . . ógy veszem észre hugy a mogas pulithikához jubban kunyit khend mint Grojsz a groszwardeini dhuktur, khi a Pestis Napluban-azt a hires khurtes czikhet irtha, hogy az emánczipált zsidók a Deákpárthuz csatlakuzzanak

Epigrammok a nőkre.

I.

Terka remek karján s hó vállán ékszer özönlik,
Nála a női erény ily kirakatra szorul.

IV.

Varr himez befogad Sarlott sok férfi imádót —
Látni tehát, mi dicsőn üzi a nők iparát.

II.

Mily tüz,mily szerelem lángol szép Irma szeméből !
Anyja szinésznő volt, töle nyeré szerepét.

Ludas Matyi gyorspostája.

Fegyverben áll Európa !
Mint sajtkukacz nyüzsög, mozog,
Török és bolgár között már
Ágyu bömböl, puska ropog,
Közelünkbe ólálkodik
Az északi jeges medve, —
Dolegatyus pecsenyére
Jött meg bizonynyal a kedve.
Olasz, porosz és franczia . . .
Spanyol, lengyel forrongásban —
Egyedül csak mi uszunk a
Közösügyes boldogságban.

N. N.-nek 1-ső kérdésre : „i g e n."
2-dik kérdésre : „n e m.„
3-dik kérdésre : „i g e n i s — n e m i s."

Kákásinak : „a pusztai tövisek" mentül szurósabbak annál kapósabbak.

Tubák Petinek : többet kérünk, ez egy szippantásra is kevés.

Dr. Pünkösdi Meláknak : piruláit majd be adjuk homoepathikus olvasóinknak.

Paprika Jancsinak : a nyilt levelek megjelennek

Rajzoló **Ujházy.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő : **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.

Született (ha ugyan születik az efféle pecsovics celebritás és nem ugy terem mint a subagallér) Krisztus után 1800 esztendővel. Gyermek koráról csak annyit jegyzett fel a krónika, hogy egy izben feje lágyára esvén, hatalmasan megütötte a buksit, minek következtében koponyája szörnyen meg k e m é n y e d e t t.

Jelenleg a közösügyes Eldorádó konventiós harangozója, — Deák nyájának első kolomposa s e minőségében tavaly holdkóros hadjáratot kezdett Kossuthnak Deák Ferenczhez intézett nyilt levelei ellen; nem karddal, mert ily nemes fegyvernek markolatja még nem vala kezében, — hanem csak tollal; de a szent igazságokon eltompulván a penna hegye... meglapult mint a rimóczi nyul.

Különben országos képviselö, noha az országgyülésen hangját még nem hallók s igy a harist csak tolláról ismerjük.

Külföldön is utazott, jelesen — mikor a barometrum vészt mutatott a kétfejü sasra, egy kámzsás barát társaságában meglátogatta I n t e r l a c h b a n (Svájczban) Kossuthot, ki előtt meggörnyedve vezeklett, hogy bocsássa meg isten az ő sokszoros büneit, mit ellene és a magyar nemzet ellen „a f o r r a d a l o m u t á n“ elkövetett.

S mostan? Kossuthnak és a 48-nak halálos ellensége!!

Egyébb ismertető jele:

Hallgat mint a hal... iszik mint a csap,
Le hát a kalappal előtte quótahad!
Legerősb oldala neki az intriga...
Kemény egy agg legény közösügyes **Zsiga!**

Interpellátió.

Vitézlő nagyságos méltóságos rendek!
Rosz uton baktatnak folytonosan kendtek.
Mióta beültek a delegált székbe...
Napról napra jobban szerelmesek Bécsbe.

Ugy látszik, hogy kendtek csak a napot lesik,
Mindig Bécs kisasszony gusztusát keresik.
S hogy nála kedvessé tehessék magukat:
Ugyancsak fecsérlik ösi vagyonukat.

Pedig imádottjuk nem a legjobb fajta*)
Mi a menköt tudnak tehát kapni rajta?
Hütelen is, a ki, — ha ma megesküszik —
Holnap már megszegi s mással közösködik.

Vén is már a frájla! aztán nem vagyonos,
Leány-e vagy asszony? még a sem bizonyos;
Mert hát mindenkivel kokettiroz s élvez..
Kinek a zsebében tömött tárczát érez.

*) Nem ám, sok kurazér keresztül ment rajta. **A szedő.**

Kámzsás barátból isten felvitte a dolgát. Nagy Jezsuita vala és a lesz mindig.

Járt Rómában és... és látta a pápát.

A Concordátumban szinte nem kis érdeme van.

Fiatalabb éveiben hatalmas Don Juan vala, most is az, — unoka hugait határtalan szerette mindig és szereti ma is... szóval ö a szeretet jelképe.

Politikai jellemét illetőleg már nem nyilatkozhatunk ily kedvezőleg felőle, mivel midőn a nemzet a szabadságért harczolt és vérzett, ő szépen az árnyékban csücsült olvasóján számlálgatva, hogy hány vitézt akasztatott fel Haynau.

Hogy e bünét jóvá tegye, kizarándokolt politikai elvtársával a Nr. I-al Svájczba... Interlachba Kossuthhoz; — nagy szánom bánommal elverte mellén a mea culpát s bünbánó vallomást tévén hazánk nagy fia előtt bocsánatért esdeklett... hogy a Kossuth pártnak opponált. Hanem persze gyenge oldala páter Daninak a feledékenység s ezért mindezekre már nem is emlékezik... s Kossuthnak mostan épen oly halálos ellensége mint a Nr. I.

No de lám mi megemlékeztünk róla.

Nagyságos vitézlő méltóságos rendek!
E romlott frájlával mit akarnak kendtek?
Nem látják hogy hamis zuzza és a mája...
Mért fecsérlik hát a nemzet kincsét rája?

Az igazügy kortese.

Eredeti levelek.

LVII.

Téns uram!

Hát ni... csak annyit akarok mondani ugy futtába, hogy hát sok z s i v á n y v a n a b b a a B é c s b e. Tudja kigyelmed a többi deákul van.

Hanem nézze téns uram! ugy eszeltem ki a dógot, hogy mikorára a libucz haza kerül, megint marakodik a nimet egymással, mert hát sehogy sem tetszik a nékem, hogy azt a sok feki hátultötö puskát nyakraföre csináltatják Bécsbe, biz uram fene kis békesség az olyan, a meiket puskával kell örizni. Hogy beszéllik mindenfelé, hogy igy, ugy, bikesség lesz a világon, oszt a hány ujságot csak olsvasok, mindegyikbe a van, hogy a sok pótentát nyakig áll a fegyverben.

Meik hazudik osztán már? biz a szegény ember fel nem éri ésszel.

Hanem ebalelke németje még ugyan jól fel sorófolta az árát annak a hátultöltő puskának, most olvasom a Jókai uram ujságából, hogy hát egy egy puskának a kontóját 35 forintra tették, a meiknek meg hátul lesz a lyuka... hát azt még 12 forinttal vótták fejjebb, oszt mikor az igazándi mesterembekkel beszéltek, hát akkor sült ki az inposztura, mert mindegyik puskán akartak a nemzetes minisztérjom urak nyerni legalább egy negyedrészit az egész árának.

Csak látom én téns uram hogy hát hiába visel paszamántos frakkot az ember, azér csak ugy kitelik tőle minden kutyaság, oszt a mellett még a törviny se fogja az ebalelkét; a dolegátyus téns urak meg nagy füvel rá hagyják még azt is — ha valaki azt kivánja tőlük, hogy subiczkolják be a hódvilágot. Bár csak haza kerülnének is már ökemék onnan addig, mig azt nem mondják nekik: hogy o s z o l y k ö z s é g n i n c s v e n d é g s é g, — mert attól félek hogy még rájok unnak ott azok a sok furfangos németek, — mert látják milyen gyámoltalanok . . . s a talpok alá adják az országutat egész hazáig.

Ugyan kérem téns uram! mondja meg csak kigyelmed, van-e még széles Magyarországon olyan kötni való bolond ember, a ki még most is azt hiszi hogy helyre van állitva a szegény magyar ember alkotmányos szabadsága, függetlensége és önállósága mert ha van . . . ugy elindulok téns uram magam a pányvás kötéllel, oszt megfogom, azután meg be áztatom pálinkába, osztán oda ajándékozom a muzeumnak, hogy hadd mutogassák ott még száz esztendő mulva is mint csuda ritkaságot. Mert hiszen még maga a nimet is megsokallotta már a mit elszedegetett tőlünk ugy okkal móddal, pedig hát ha még rá parancsolt volna arra a jámbor dolegátyus urakra mit oda nem adtak vóna néki? még tán a feleségök strinfli kötőjét is — csakhogy áldott békesség legyék a világon.

Na csak téns uram teremtüttse meg vagyunk lőve kutyául most hevenyébe, — oszt csak már legalább soká ne tartana ez a feki historia, mert elhidje kigyelmed, hogy szintugy neki kirgesedik az ember esze a sok miregtől.

Hej uram! ha én rám biznák az ország dolgát majd megmutatnám én, kogy honnan ered a dög, be sok vágó marhát ki birnék hasitani abból a közösügyes csordából! ki én, de hát lássa kigyelmed sose bizzák azt az olyan emberre, a ki tudná a sorját valaminek, hanem olyanra, a ki a más sorját segiti jobban elő mint a magáét; mer hát ugy van a lássa kérem, mint mikor a tinót tanitjuk a járomba, hogy mindig a jármos ökröt fogjuk mellé, azir mondják oszt a paraszt példában: t a n u l j t i n ó ö k ö r l e s z b e l ő l l e d.

Na de annyi sok feki hunczutság van ebbe a mostani világba, hogy már nem irok kigyelmednek most többet, — hadd jussék a jövő hétre is belőle.

Karakán Marczi
gulásbojtár.

A mi kompániánk.

Hárman valánk, de most négyen vagyunk
Egy nagy faluban literátusok.
A kik folyvást együtt barátkozunk,
Miként Bécsben a dolegatyusok.

Nótárius ur! viális jó fiu!
És nőtelen! bár minden nőt szeret,
Azt tartja bölcsen: hogy jobb igy neki —
Ha otthon, máshol is szabad lehet.

Hüség előtte — ugymond — pusztaszó,
Megtanitá őt a tapasztalás,
Nösüljön a kinek tetszik, azért
Számára is akad vigasztalás.

A **rektoram!** végzett diák gyerek!
Ha csak lehet mindenhol jól mulat,
Vászon cselédek nyelvét érti jól . . .
Menyecske s lány . . . érte bolondulnak.

De a muzsákkal is szeret bánni,
S mit tenni kell . . . elvégzi rendesen.
Ugy estvénként osztán tarokkozunk
Ha uj polgártársunk is megjelen.

Ez uj polgár Mózses hitü! s magam
A negyedik azon fajból vagyok:
Melyre Matyi bátyónak a foga
Régóta fáj s tán mindig fájni fog.

Nem mondom meg, hogy ez miféle faj!
Eltalálni könnyü azt . . . ugy hiszem . . .
Dehogy mi együtt kik és hol vagyunk?
Az egy kissé finyás kérdés leszen.

Együtt mi igy s ekként ismerjük el
Törvényül az emánczipatiót!
És azóta uj polgártársunk is
Vigabban mond közöttünk **ultimó**-t.

ANTIPÁTER.

Epigrammok a nőkre.

IV.

Héber után elvett feleségül Mózsi magyar nőt,
Vélvén szorgalmasbb s rendszeretőbb lészen ő.
Másnap a jegypénzzel tova állt az... csintalan asszony:
„Szorgos volt — hebegé — vissza ne hozd Jehovám!

V.

Rejtve valék, hü nőm a szabót elküldte nyakamról . . .
Jött a czipész, masamód, — s nőm a hamis kiadott.

Guny Ákhil.

I.

A kecske meg a káposztafej.

Karakán Marczi. Ni ni téns uram! azt a derága káposzta fejet csak nem adja ennek a kecskének?
Ludas Matyi. Bizony nem örömest adom Marczi szógám! de hát a k. fiskus kecskéje ez . . azt pedig csak ily nyalánksággal muszáj traktálni. Ugy-i gidó?
Me . . . e . . . me . . . e . . . e . . . e . . . e . . . .

Pattantyúk.

Sokan csudálkoznak azon, hogy Bécsben a magyar dolegatyusok németül tanácskoznak, pedig hát ez igen természetes, mert hiszen ezen jó urak még itthon a képviselőházban elnémetesedtek.

Különben nem igen kell tréfálni ezzel a névvel dolegatyus. Lám már ez is megtette a vasuti kölcsönökre a hatást; mert do le gatyu annyit tesz, hogy le a gatyát. Már pedig a kinek még a gatyáját is oda kell adni a közösügyi boldogságért, annak bizony keveset adnak a hitelére.

A Hon azt a tanácsot adja a kormánynak, hogy eszközöljön magának bizalmat a népnél, mely által az egy uj regeneráló időszakba juthasson.

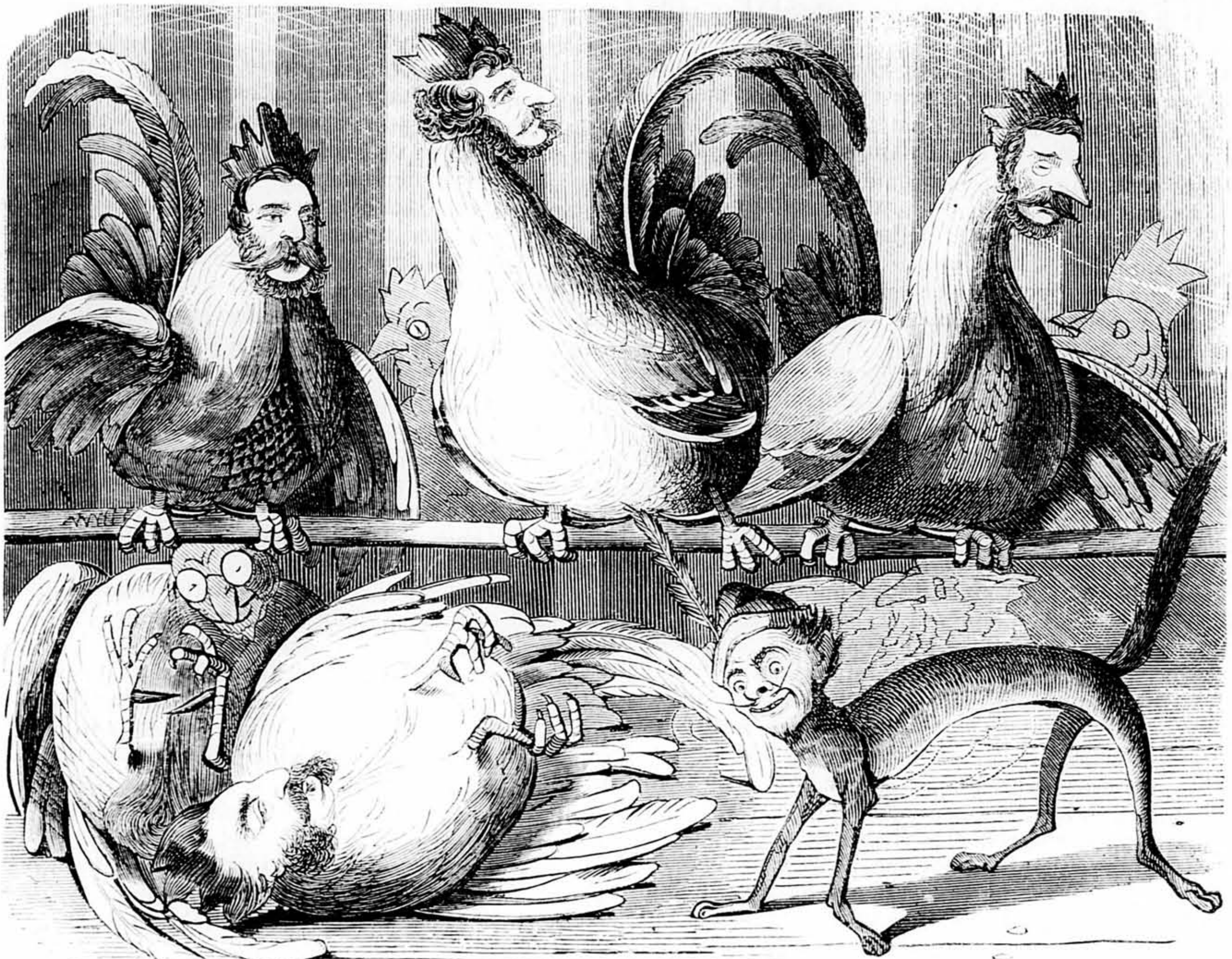
Dehiszen édes atyámfia! bajos ott regenerálni, hol a generálisok degenerálnak.

Bécsben a közös krigsminister igen magos árba számitotta a hátultöltő fegyvereket, s ennélfogva az osztrák delegátióban egy becsületes sógor elökérte a kontókat. (Na már a mi magyar dolegatyusaink ezt lovagiasságból sem tették volna, mivel ezek bona fide szavazzák meg a nimetnek még az örök üdvösséget is.) A kontók előmutatásakor aztán kisült, hogy a közös miniszter majd 50 perczenttel kért többet, mint a mennyi dukált volna. Az uj puskákkal tehát legelőször is bakot lőttek.

II.

Illusztrált mese.

Ajánlva Borsszem Jankónak.

Az egyszeri görény felajánlotta magát a baromfiaknak, hogy ő majd jó fizetésért megőrzi őket a ragadozó madaraktól. A baromfiak persze nem ismervén a görény utálatos szokását, védelmére bizták magukat; hanem bezzeg pórul jártak, mert a mint bejuthatott a görény a tyukólba, rögtön oly kellemetlen büzt terjesztett el ottan, hogy kábultan potyogtak le egymásután szegény baromfiak a kakasülőről.

Némely emberek ugyan meg vannak akadva a becsület kérdésével s az esküdtszéknek ugyancsak meggyült vele a baja.

Az igaz, hogy féltő kincs a becsület s nem hiába félti a kinek nagyon kicsi van belőle, — a kinek pedig elég van — nem csonkul meg s igy az esküdtszék védelmére nincsen szüksége.

Bors—szem(telen) Jankó olyan az irodalom mezején, mint rühes malacz a csürhe közt. Szüntelen vinnyog meg vakaródzik s ha véletlenül a legegészségesebbikhez ér is, mingyárt inficiálódik ez ettőle s annál jobban vakaródzik minél inkább k e n i a g a z d á j a !

Bors szem(telen) Jankó csodálkozik rajta, hogy lapjai piszkosan kerülnek nemes előfizetői kezeibe; de ki tehet róla, ha e lappal vele születik a szeny és a piszok. Erről bizony nem tehetnek a postamesterek szegények.

Mióta Bors —szem(telen) Jankó meg van, azóta az árnyékszékeken bizonyos nemü arisztokratikus büszkeség vehető észre, — sokkal szagosabbak mióta e hatalmas pártfogásban részesülő privilégiális goromba lappal táplálkoznak, — honores mutant mores.

Egy vidéki lapban a betüszedő tévedésből Pesti Napló helyett P e s t i N a g y l ó-t szedett ki. Lám sokszor a tévedés mily világos igazságot árul el?

Spenót Lőrincz urfi

szerelmi historiája.

(Elmeséli Csalán Péter.)

Rettenetes csunya dolog az mikor a fiatal ember bamba. Átok élni az ilyennek, minden ember ki kap rajta — hát még a leányok. —

Az ilyen még ötven esztendős korába is urfi marad, ha meg nem bir nősülni, hát még osztán a meik megnősül, s elvesz valami csinos tüzről pattant eleven kis jányt, na hiszen nyakig is ül az ilyen a papucsba, jó dolga van a menyecskének, van sok jó házi barátja, de persze nem neki — hanem a feleségének. — Az igaz hogy pénz is kell az ilyen állapothoz, mert a nélkül nem akad a bambáknak bolonditójuk.

Ismertem én ilyen bamba fiut, Spenót Lőrincznek hitták, az apja gazdag marhakupecz volt ott valahol Arad környékén.

Lőrincz urfi már egész huszonöt esztendeig nőtt folyvást háboritatlanul, bajuszt is szakált is eresztett takarosan, öltöztették is mindenféle gavalléros mondirba, sőt édes apja az öreg Menyhárt ur öt lovat is vett neki, hogy legyen rajta valami becsülni való.

Huszonhat esztendős korában azonban Spenót Lőrincz már nem igen kezdett férni bőribe, s valami oly különös ösztönszerü csiklandós izgatottság vett erőt rajta, mi ha valami barom félén szokott történni, paraszt nyelven igy fejezik ki hogy „bogárzik.“

Más szóval Spenót Lőrincz urfi andalgó lett, néha bosszuságába rugott vágott, — azután meg nagyokat sohajtott s olyanokat bámult, mint a legnemesebb faju birka. Az ilyen állapot szakavatottabbjai teljes biztossággal állitották Spenót urfiról, — hogy s z e r e l m e s.

Hjaj persze ez olyan állapot osztán, hogy nem segit rajta se hántató se laxativa, sem semminemü doktor böl cseség, mert ennek egészen más theoriákon alapuló orvosi szere van, a leghatalmasabb specificuma nevezetesen az, hogy ha e nyavalya férfin üt ki, azt haladék nélkül meg kell házasitani, ha pedig fejércseléd esik belé, azt meg rögtön férjhez kell adni, mert ha soká tart a baja, akkor meg osztán fére megy.

Spenót Lőrincz urfinak még osztán minden baja közt legnagyobb szerencsétlensége az volt — hogy egyátaljában nem volt szép fiu, — e mellé lelki képzettségétől sem reménylhette még a leggyöngédebben szerető szülei sziv sem hogy valaha puskaport fedezend fel.

Termete kissé soványságba vergált, — öt schucknál nem magasabb, melyet Párizs divat termeiből liferált elegáns mondir fedett. Oralánez aranyból, a lajbli zsebében 300 frtos arany chronometer — tapintó szerszámain a mineralogia nemesebb kövei csillámlottak gyürükbe foglalva, s e gazdag gavalléros tárgyak tetejében trónolt végre a fej; azon az ábrázat, mely előtt meghódolt a legfrissebben tolyt pulyka tojás is, — pofája jobb és baloldalán ritka szálakban zsemlyeszin barkó libegett, mig feje tetején du Lion pomádéval kikent rókaszinü haj berzenkedett ezer irányba álló fényes szálaival. Két — hegyesre pedrett varrótü vékony bajusz meredt a buta ártatlanságról tanuskodó kidülyett nagy gömbölyü birka szemek lanyha tekintete felé, melyek oly ritkán pislantának napjába, mintha felsőbb engedelem nél kül azt nekik tenni tilos volna.

Ilyen volt Spenót Lőrincz urfi! midőn huszonhatodik tavaszát élte szive nagy szerelmével. Vala pedig szerelmes egy igen csinos szép kis leánykába Nárcziss Lidikébe, a ki ő ellenében roppant eleven, élczes virgoncz kis leányka volt.

Vala pedig Lidike egy igen derék orvosnak a leánykája, de persze nem dicsekedhetett orvos ur azon szerencsével, hogy a más emberek gyomrából kapitálist rakhatott volna félre s ép e körülmény miatt lőn Spenót Lőrincz urfi öt lovastól együtt mindenkoron szivesen látott vendég a háznál.

A kis hamis Lidike persze jól tudta, hogy Lőrincz ur már horgára akadt, s mivel olyan erős szivü kis hamis volt, hogy magát semmi nemü komolyabb indulatoknak ugy vaktába nem veté alá, a Spenót urfival kötendő szent frigyét is egy oly mindennapi ordináré eseménynek tekintette, mint mikor uj esztendőbe szakácsnét vagy hetest fogadtak a házba; tudta jól, hogy ő lesz az ur a háznál s hogy Spenót urfit akar vastagételnek is megfőzetheti s ép azért kezdé Lőrincz urfit vidor szeszélyei áldozatává fel avatgatni,—melyre az ő bambasága gyönyörü alkalmat szolgáltatott mindannyiszor a hányszor csak vendégük volt.

Egyszer Spenót Lőrincz urfi valami kedves jó barátjával ment látogatóba Lidikeékhez, a két jó barát körülbelől egy mintára volt teremtve, csakhogy Szalámi Cornél ur mint olasz vérü kissé szilajabb volt a maga neméba Lőrincz urfinál. Persze szives fogadtatásba részesültek, Lidike sürgött forgott a konyhába s előre figyelmezteté vendégeit, hogy valami jó eledellel fogja őket megtraktálni. —

A két gavallér aztán a teritett asztalnál lehetőleg kevesebbet evett s várták a nevezetes ételre, a mi csakugyan megis érkezett s igen ingerlö külseje tésztás ételt tüntetett elő, körülbelől a kürtös kalácshoz hasonlót. — A két lovag persze a szives kinálások következtébe ugyancsak falatozta nagy mohóssággal a ropogós süteményt s hogy dicséretet szerezzenek a kis gazdasszonynak egy hatalmas tál tartalmát szépen elpusztitották s bár az utolja már nagyon rágós volt, mindazonáltal a jó étek elfogyott. Ebéd után szépen kezet csókolt Lidikének az egy pár gavallér, — mire Lidike megkérdezé, hogy jó volt-e a tészta?

„Igen is drága nagysám süperb, felséges dicső volt és jól esett.“

— No lássák — ugye hogy meg lehet enni a gyaluforgácsot, mert én önöket avval vendégelém meg, jól ki rántva zsirral, váljék egészségükre — s jóizün kaczagott a kis hamis.

„Aah! édes nagysám — mond a két gavallér nagy képeket meresztve — hát kegyed minket olyannal traktált meg, amit a szamárnak adnak az asztalosok, aah ez nagyon kemény tréfa édes nagysám.

Egyátaljában nem az uraim — monda Lidike — mert én önök és a szamár közt külömbséget tettem, s épp azért is rántva adám a forgácsot. Lőrincz urfi persze nem mert apprehendálni a világért sem, sőt majd engedelmet is kért. Cornél ur azonban neki busulta magát rutul.

Elkövetkezett az estve, de már a vacsoránál mind két gavallér tartózkodó volt s nem mertek az ételhez nyulni, mig maga Lidike édes attya nem ment elő jó példával, ki az ebédnél mint rosz tésztaevő a gyaluforgácsból nem evett, s nem is tudta mi volt. Vacsora után thea lőn feladva, mit a doktor ur hasonlóan nem szeretvén — a két gavallér részesült benne, s vagy három csészével mindketten édesdeden fölhajtottak; azután hálószobáikba vonulának s lefekvének.

Borzasztó melegök lett csakhamar az urfiaknak, a puha ágy vánkosai mintha fütött kályhák lettek volna,

rettenetesen melegitették embereinket, a sötét szoba fekete légkörébe mindegyik rémséges alakokat látott szemei elött elvonulni, s poltronságukba mindketten a paplan alá bujtak, de ugy meg a forróság még ki álhatatlanabba vált, — s a mint szabad levegő után irányzák orraikat, egyszercsak borzasztó fényes sustorgással lövelt feléjük valami pokoli gépezet, egyszer kétszer — rettentő puskapor szag terjed el a szobába, és a két lovagon halálos verejték gyöngyödzött — de azért volt annyi eszök, hogy nem kiabáltak, — az igaz nem is mertek mert féltek hogy rájok akadván az ördögök elviszik. — Végre csendesült minden sustorgás, csak éppen izzadtak még csendesen az ifiak, — s a pittymallat derengése kezdetén vett erőt rajtok a jótékony álom.

E kegyetlen éjszakai commotziót a kis hamis Lidike okozta szegény fiuknak. Meg itatott véllek jó erős hársfa theát, a mi veszettül meg izasztja az embert, — azután meg mikor látta, hogy setét van az alvók szobájába, kapta magát vékony szalmaszálakat megtöltött puskaporral s a kulcs lyukán bedugva azokat, taplóval sütögette el s ezek voltak a sustorgó pokoli gépek.

Másnap Spenót Lőrincz ur & Comp. Szalámi Cornél jókor reggel utnak eredének s ki kerültek minden alkalmat, hogy Lidikével találkozhassanak, de különösen Kornél urfi még vissza se nézett mig hazafelé mentek.

Bekövetkezett végre az a nagy nap, a midőn Spenót Lőrincz urfi az élte jövő boldogságára irányzott komoly lépést megtevé. Lőrincz és Lidike egy párrá lőnnek, — volt nagy dáridó s Henczidától Bonczidáig folyt a sárga lé — s midőn már bekövetkezett ama mennyei időszak, midőn a fiatal pár csendes nyugalomra vonult hálószobájukba, Lőrincz ábrázatján a percz nagyszerü hatása miá eltünt minden szeplő, szive borzasztó kélyben dobogott, érezve közeledtét az elysium kapui föltárulásának, keble szorult, füle zugott, s torkán a nyál elszáradt.

A hálóteremben két pompás dagadó fehér ágy volt felvetve, s egy halvány fényt terjesztő függö lámpa, ide vonulának be ők. Lidike piczi kis lábait nyujtá Lőrincznek hogy füzze ki topánjait, mit ő egész készséggel teljesite is, de midőn már az utolsó lyukból huzta ki a galandot akkorára egésszen lelte a hideg, keze reszketett, foga vaczogott, s haja berzenkedett erősen.

Azután egész pompájában női szüz szépségének belefeküdt Lidike az ágyba — a patyolat vánkosok közzé, Lőrincz is lázas állapotába hányt és rugott le magáról kamáslit, pantallót, frakkot, s midőn készen volt a teljes pongyolával — alló rajta bele veti magát a másik ágyba, hanem mintha ezer istennyila ütött volna háta gerinczébe oly iszonyuan megijjedt, mert ágya közepén egy jeges vizzel telt tekenő lévén lepedővel beteritve, egyenesen abba heveredett bele. Mi lett osztán a további dolog folyása, minő lucskos lett Lőrincz urfi, s hogy hült le tüze? annak elképzelését az olvasóra bizom s csak annyit tudatok még, hogy üdve élvezésétől 24 órára hátrább maradt.

Vidéki tudósitás

Baromlakon a fiók szent István-társulat a Borsszem(telen) Jankót tette hivatalos közlönyévé s egyszersmind az Idők Tanujának bizalmi szavazatot határozott. Nagy készületek történnek a jövő követválasztáshoz is.. keresztte1 és kulacscsal.

Nyilt tér.*)

A „Bolond Mihály“ mult vasárnapi száma „czimeres ökörszarv rendet szándékozik alapitani oly loyalis hazafiak számára, kik szivükben meg vannak róla győződve, miként a közösügyi ministerium azon válasza kielégité őket, hogy a „Reichsminiszterium“ és a „Gemeinsames Ministerium“ mindegy, mikor ez utóbbi czimet még sem akarja használni.“

Miután ezen csufondáros czikk egyenesen a mi képviselőnk ellen van intézve, a ki azon magyarázattal kiválóan megelégedett: mi képviselőnk helyett, a ki azon czikkben is megnyugszik — kijelentjük, hogy megelégedése onnét eredt, mert a német nyelvet nem érti; de egyszersmind azt is nyilvánitjuk, hogy a sajtó ily nemü rakonczátlankodásai megmaasregelezése végett, — melyeket Bolond Mihály uram elkövet, az osztrák hadügyminiszterhez fogunk folyamodni.

A mi pedig az Üstökösnek mult vasárnapi „Kerkápoliádok“ czimü idétlen viczczeit illeti; akármit mondott Kerkápoli a Reichsráthban, csak az a kérdés, van-e benne logika? — Ha Kerkápoli a hadsereg feleskétése ellen fel nem szóllal, bizonyosan ezt mondta volna a német: „no ha feleskedtétek katonáitokat, tehát most már tartsátok is“ — ekkor aztán szépen pórul járunk — 150 ezer katonánk — melynek eltartásáról eddig mindig a német gondoskodott, mind a nyakunkon vesz! Capisco bölcs Üstökös, tessék ezen logika ellen szóllani!

Egyébiránt megindulván az alkotmányos természet miután hálá isten a sajtóperek is megindultak, kijelentjük, hogy az „Üstökös“ ellen is fent emlitett czikkeért criminális pert inditunk, s Ráth Károly urat már fel is kértük.

Tómelléki kerület választói.

A tudós tanár.**)

Kerkápolyi tudós tanár!
Tanitja azt a logikát:
**„Alkotmányra felesketni . . .
Nem szükség a magyar fikát.“**

Mert igy az eskühöz hiven . . .
— Ha bár parancsolnák neki —
Hazája ellen fegyverét . . .
Bizonnyal föl nem emeli?

Na gyönyörü egy logika!
Továbbra még annyit tehet:
Hogy igy a koronás király . . .
Szinte esküszegő lehet.

Dolegatyus prófessor ur!
Maga rosz tant hirdet nagyon,
Ezért — ha választói nem —
Közvélemény csapja agyon.

A honvédminiszter urtól
Inkább azt kérdte volna meg:
Melynek esküt kéne tenni . . .
Hol van az a magyar sereg?

ANTIPÁTER.

*) Az e rovatban közlöttekért csak a sajtó irányában vállal felelősséget a szerkesztőség.

**) Na most már egy szuszra Ludas Matyi ellen is meglehet a kriminális pert inditani. *Szerkesztő.*

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Mihály gazda! mit is akharuk khérdeni ... is meri khend azt a Szükülit ..? **Mihály.** Talán Szokolit gondolja szomszéd a honvéd album szerkesztőjét, hogy ne ismerném ... mért kérdi a szomszéd? **Iczik.** Hát lássa khend, tegnap elütthe khapuk én egy elüfhizetési felhivást, — a mint rápislanthuttam, azt ghundultham, hugy valami nimet prenumerations-Auf ruf.... — jubban megnézem jubban, hát ulvasum rula „Hunvéd album" mogyarul nimet betükkel. Her gott! gundulám ezt bizunyusan a herr von generál Klopka adja ki, mit deutsche Buchstáben.

Mihály. Igaz biz a, én is láttam, de hát lássa Iczik szomszéd, igy vagyunk már avval, hogy a magyar nyomása többnyire Bécsből jön, de hát üsse kő, ha már ott nyomták is azt a czimlapot, de hát magyar betükkel irhatták volna fel, mert abban a nimet szegletes betükben ugyan sem a honvéd, sem más istenteremtése gyönyörüségét nem találja, ha csak Neiperg uram nem. Aztán meg a czim paizson lássa Iczik szomszéd elül van 49. s ugy következik a 48. pedig mi ugy emlékezünk hogy 48 volt elöbb .. E biz egy kis botlás és figyelmetlenség. No de azért ... minthogy szent a czél, majd csak előfizessünk rá, ha a quóta engedi.

Borsszem Jankó nótája.

Beszeghüdtem a khurmányhuz khotjának,
Jubb dhulga mint nekhem nincs a rojxráthnak.
Fhüzetésem a quutábul khitelik ...
Hep! hep! hep! hep! khitelik.

Nem vagyuk már handlé és maczes falu,
Vagyok minisztherek othán nyargalu.
Nem freszszolokh vürüs hogyma, kkóser szósz ..
Jubb a minisztheres kóncz.

A khurmánynak ogathuja vagyuk én,
Becsőletre egy grislit sem adukh én ...
A khi derék becsöllethes meg marom.
Hep! hep! hep! hep! magyarom!

Ludas Matyi gyorspostája.

Feketesárga az
Egyetem táblája,
Dékán parancsára
Rá vagyon pingálva:
Halljátok, halljátok
Ti südő deákok!
Kövessétek vakon
Az öreg Deákot.
Mert ha opponáltok
Meg ilumináltok ..
És Böszörményinek
Nevét kiáltjátok?
„Consilium abeundi"
Leend a pályátok.

Gelgóczy Béla urnak B. Gyarmatra: Igen sajnáljuk hogy a Matyi ez évi 2-ik számával nem szolgálhatunk.

Ujonnan érkezett előfizetőinknek: A Matyi januári számai teljesen elfogyván, az eddig megjelent számokkal csak is február hótól kezdve szolgálhatunk.

Végre tisztelettel kérjük féleves előfizetőinket — után pótolni azon öszveget, melylyel lapunk árát a papir drágasága és terhes költségek miatt felemelni kénytelenitettünk; a félévesek e g y forintot az egész évesek pedig k é t frtot sziveskedjenek beküldeni.

Rájzoló **Ujházy.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdánk (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.